

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 172. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm4622/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

han var stegen under Robespierre. Denne General var Korsikaneren Napoleon Bonaparte, som ved denne Lejlighed vel ingen Lavrbær hestede, som nogen skulde misunde ham, men som dog herved aabnede sig en ny Bane, hvorpaa han blev saa berømt som vel ingen siden Alexander den store.

Borgervæbningen kunde udgjøre henved 40,000 Mand, og Bonaparte havde ikke ti, saa han indskrænkede sig strax til at forsvare Tuillierierne, hvor Konventet sad; men foruden alt andet havde han Kanonerne paa sin Side, da Borgerskabet efter Jakobiner-Opstanden den 1ste Prairial (20de Maj) havde afleveret alt sit Artilleri, og det gjorde Udslaget den 13de Vendémiaire (5te Oktober), da Borgerne, omtrent 30,000 Mand stærke, marcherede op under Anførsel af en Vendeer Maulevrier og en Emigrant, forhen Garderofficer, Lafond de Soule, men blev alle Vegne saa varmt modtaget med Kardesker, at Lafonds udmærkede Tapperhed kun forlængede Blødbadet, uden at kunne noget Øjeblik gjere Sejeren tvivlsom. Konventet turde imidlertid ikke fare grumt afsted i sine sidste Øjeblikke, saa det var kun Lafond, en royalistisk Agent Lemaitre med nogle andre faa, der maatte bløde, selv Quatremère slap med Skrekken, thi vel blev han ogsaa demt til Døde, men undveg, og næste Aar fik han en Dom før, at der havde ingen Opstand været den 13de Vendémiaire.

Kort efter denne Dyst (26de Oktober) erklærede Konventet sig for opløst, Raadene dannede sig, og Direktoriets Femtal blev valgt, med den Forsigtighed, at det blev luttet Folk, som havde stemt for Kongens Henrettelse. Den af dem, som fik de færreste Stemmer, var Barras, men han blev dog Hovedmanden, Sieyès afslog Valget og gav derved Plads for Carnot, forhen Medlem af Velfærdskomiteen, men bekendt for, at han indskrænkede sig blot til Krigsvæsenet, som han bestyrede saa godt, at man sagde, han havde organiseret Frankrigs Sejr. Carnot var født i Nolay

i Bourgogne 1753, var Ingeniør-Officer før Revolutionen, men kom i Direktoratet ej til at spille nogen betydelig Rolle, da Barras snart tog Krigsdepartementet fra ham, ventelig fordi Bonaparte helst selv vilde organisere Frankrigs Sejre, og hans Patron Barras saa vidt muligt heste Ære og drage Fordel deraf. — Elsasseren Rewbell, født 1747, før Revolutionen Oldermann for Prokuratorerne i Colmar og Medlem af den første National-Forsamling, heftig Jakobiner i Kongens Tid, men siden snu nok til at holde sig rolig, viste sig som Direktor plump og herskesyg, men turde ikke mukke mod Barras og maatte nøjes med at snyde sig rig. — Larevellière de Lépeaux fra Poitou, født 1753, var Botaniker af Profession og havde vel været Medlem baade af den første National-Forsamling og Konventet, men aldeles ubetydelig, saa han fik kun de fleste Stemmer til Direktoratet, fordi ingen havde noget imod ham. — Letourneur, født i Granville i Normandie 1751, var Ingeniør-Officer før Revolutionen, havde været Carnots Eftermand i Velfærds-Komiteen, og da der hvert Aar skulde gaa én ud af Direktoratet, var han villig til at være den første, mod en passende Godtgjørelse. — Luxembourg-Paladset, hidtil brugt som Fængsel, skulde nu være Direktoratets Sæde, og dér saa' det saa republikansk ud, at Slutteren maatte laane dem et hinkende Bord, et Ark Papir og Skrivetøj, for at de kunde proklamere deres Regerings-Tiltrædelse.

Dér vil vi nu lade dem sidde og lade dem selv se til, hvordan de kommer ud af det; thi vi har alt drevet saa længe ved den parisiske Historie, at det er paa Tiden, vi gaar videre, og saa snart vi nu har lagt Mærke til, hvordan det var gaaet i det øvrige Frankrig under Revolutionen, maa [vi] til Armeen, især for at følge Napoleon, der som Overgeneral kom til den italienske i Marts 96 og lærte snart hele Europa at vende Øjnene did.

Hvad nu det øvrige Frankrig angaar, da maa De

